

Arrest

nr. 274 935 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 oktober 2019.

1.2. Verzoekster wordt op 7 februari 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 1 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Luanda. U hebt uw hele leven in Luanda gewoond. Toen u nog jong was, verliet uw vader uw moeder en ging hij in Frankrijk wonen. U groeide op bij uw moeder samen met uw drie broers. In het secundair stopte u met school vanwege financiële problemen. In 2012 behaalde u uw diploma voor kapper en maquillage in Kinshasa, Congo. U werkte vanuit uw huis totdat u genoeg geld gespaard had om uw eigen zaak te openen. In 2017 opende u een beautysalon en een bar in één zaak, in Luanda. U leerde daar uw partner, A. P. kennen. Sinds maart 2018 hadden jullie een relatie en woonden jullie samen. U huurde eerst een huis, maar later zagen jullie elkaar in hotels. A. is afkomstig uit Cabinda, en keerde regelmatig terug naar daar. Wanneer hij in Luanda was, werkte hij soms in uw salon, en hij nodigde dan ook vrienden uit daar. In november 2018 keerde hij terug naar Cabinda om de feestdagen bij zijn familie door te brengen, hij is sindsdien niet meer teruggekeerd. U hoorde dat hij in januari 2019 gearresteerd werd. Op 7 februari 2019 viel de politie in uw salon binnen, en werd u gearresteerd. U ontdekte dat A. P. betrokken was bij de onafhankelijkheidsbeweging in Cabinda, bij een politieke partij genaamd MIC. Hij deed werk als militant in uw salon, en tijdens een onderzoek vond de politie flyers in een koffer in uw bureau. U had de flyers nog nooit gezien, maar ze gingen over de onafhankelijkheid van Cabinda. U werd drie dagen vastgehouden, de echtgenoot van een van uw klanten, politieofficier meneer F., hielp u om na drie dagen terug vrij te komen. Meneer F. begon u echter nadien te chanteren en wilde seksuele betrekkingen met u. Met behulp van uw moeder regelde u een Portugees visum om het land te verlaten. In april 2019 ging u naar de luchthaven, maar u werd echter aan de check-in tegengehouden en u mocht het land niet verlaten vanwege uw banden met MIC. U werd opnieuw gearresteerd voor drie dagen, en met behulp van een advocaat kwam u vrij. U werd uw paspoort ontnomen. Nadat u werd vrijgelaten ging u naar de echtgenote van Meneer F., en u legde uit dat hij seks met u wilde. De chantage bleef echter duren, en hij vertelde u dat hij niet zou stoppen tot u verdween. Er kwamen 's nachts ook mannen aan uw deur kloppen.

Op 9 augustus 2019 wandelde u om 18 uur naar huis van de markt en er stopte een auto langs u. Ze gaven u injecties om u te drogeren, en namen u mee. U werd door vier mannen verkracht gedurende vier dagen. Op de vijfde dag had u een crisis en begon u te braken. De beveiliging dacht dat u misschien zou sterven die dag, en hij hielp u om de plaats te verlaten. U werd door hem op de weg achtergelaten en mensen brachten u naar het ziekenhuis. U keerde na twee dagen terug naar huis, en uw moeder zocht iemand die u kon helpen om het land te verlaten. Sinds uw ontvoering hoorde u ook niets meer van Meneer F.. U bleef thuis in die periode, terwijl uw moeder een man zocht die u kon helpen om Angola te verlaten. Op 13 oktober 2019 verliet u met het vliegtuig Angola en vloog u naar Kinshasa, waar u overstapte op een vlucht naar België. Op 14 oktober 2019 kwam u aan in België en op 18 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, medische attesten, psychologisch attest psychologe mevr. T. (dd. 02/02/2022), attest van professionele studies, kopie van identiteitskaart moeder, foto's beautysalon, psychologisch attest psychologe mevr. T. (dd. 11/02/2022).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest van psychologe mevr. T. (dd. 02/02/2022) blijkt immers dat u zware nachtmerries hebt en niet kan slapen zonder medicatie. U volgt verdere therapie om uw angsten en trauma's te overwinnen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd gevraagd naar uw psychologische toestand bij aanvang van het interview (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). U gaf aan dat u zich in staat voelde om het interview te doen, en gevraagd of er iets was waar er rekening mee gehouden moest worden, legde u uit dat alles ok is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). U werd bij aanvang van het interview ook uitgelegd dat u om pauzes kon vragen wanneer u dat nodig had. Wanneer u een moeilijker moment had in het interview, werd u gevraagd of even wilde rusten in een pauze, en er werd aan uw tempo verder gegaan met het interview (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Na de pauze was u ook akkoord om verder te gaan met het interview (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U en uw advocaat hadden aan het einde van het interview geen opmerkingen over hoe het interview verlopen was. Op vraag van u en uw advocaat werd u ook bijgestaan door een vrouwelijke tolk en PO.

U hoorde ook niet goed in uw linkeroor, om u hierin te ondersteunen heeft de tolk rechts van u plaatsgenomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 3). U hebt telkens bevestigd dat u de tolk goed kon verstaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4; p. 16; p. 27).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verliet uw land van herkomst vanwege de problemen door uw partner, A.P., de problemen met meneer F. en ontvoering en seksueel misbruik. Bij terugkeer vreest u de overheid, en de man die u vrijliet, meneer F..

Ten eerste wordt uw connectie met A.P. en MIC besproken. *Uzelf bent niet politiek actief, noch is iemand van uw familie dat (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Uw beweerde vervolging vanwege de overheid was er enkel door de connectie die u had met A.P., een militant van de Cabindese afscheidingsbeweging MIC (Movimento Independentista de Cabinda). U slaagde er echter niet in om uw relatie met A.P. geloofwaardig te maken. Gevraagd naar uw relatie met A., legde u uit dat hij familie had in Cabinda, en dat hij soms terugkeerde naar daar. Sinds maart 2018 kwam A.P. in uw beautysalon/ snackbar. Jullie gingen samen uit, ontmoeten elkaar in hotels, en hadden een relatie met elkaar. Echter, wanneer u gevraagd werd om meer over A. persoonlijk te vertellen, gaf u al meteen aan dat u hem eigenlijk niet zo goed hebt leren kennen, dat hij erg discreet was tegenover u (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Gedurende het volledige persoonlijk onderhoud gaf u het CGVS geen enkele informatie over wie de persoon was met wie u een relatie had. U werd nogmaals bevraagd over zijn persoonlijke leven, waar hij vandaan kwam en dergelijke. U legde uit dat hij van Cabinda was, en dat hij soms naar zijn familie daar terugkeerde tijdens de feestdagen. Echter, u hebt geen idee wie zijn familie is, of hij een vrouw had, kinderen, dergelijke zaken kon u allemaal niet vertellen. U kende hem nochtans al minstens van maart 2018, tot november 2018, u had een relatie met hem. Dat u dan niet eens de basiskennis over hem heeft, zoals wie zijn familie is, tart alle verbeelding. Verder kende u zijn geboortedatum niet, ook niet het jaar dat hij geboren is, noch de plaats waar hij woonde in Cabinda (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). U kon ook niet uitleggen welke periodes hij in Cabinda was gedurende jullie relatie, u kon enkel uitleggen dat het onstabiel was, dat hij op en af ging (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). U werd nogmaals bevraagd over de familie van A., u hebt geen idee wie zijn ouders zijn, u hebt geen idee of hij broers of zussen heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Het enige wat u hierover kon meegeven is dat hij zei dat hij naar zijn 'familie' ging, over wie zijn familie nu eigenlijk was spraken jullie nooit. A. wilde niet dat u iets over zijn familie wist, u hebt er geen idee van wat de reden daarvoor is. U vond het geen groot probleem dat u deze dingen niet wist over hem, er was immers nog geen sprake van toekomstplannen of een verloving (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Om toch nog wat meer informatie te krijgen over A.P. werd u gevraagd naar zijn volledige naam, u kende hem enkel als A.P. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). U hebt er ook geen idee van of hij gestudeerd heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Gezien u foto's van uw beautysalon neerlegde tijdens het persoonlijk onderhoud, werd u ook gevraagd of u misschien foto's had van A. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Deze hebt u echter ook niet meer, ze stonden op uw telefoon toen ze u arresteerden, en u hebt uw telefoon niet meer teruggekregen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Echter, u moest uw zaak ook sluiten na de eerste arrestatie, maar hier kon u wel foto's van neerleggen. U hield vol dat de enige foto's van A. op die gsm stonden.*

Ook wat betreft de positie van A.P., wat hij deed als militant, kon u geen informatie geven hieromtrent. *U legde uit dat u wist dat hij een militant was, voor de overheid, maar u had geen idee over zijn functie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Hoewel A. in uw beautysalon zijn zaken deed, had u er ook geen idee van wat die zaken inhielden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). U legde uit dat hij thuis of in het salon op zijn computer werkte, maar wat hij op zijn computer deed, kon u niet verklaren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). U verklaarde dat u er zelf ook niet geïnteresseerd in was, hij zou u wel eens geantwoord hebben dat hij de voorkeur had om cliënten in uw salon te ontvangen en niet thuis, maar daar hield het blijkbaar dan ook op (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Opmerkelijk genoeg, wist u niets over de politieke bezigheden van A. tijdens jullie relatie, maar wist u wel al dat hij 'militant' was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12).*

*U werd gevraagd wat u dan dacht dat dat betekende, om een militant te zijn. U legde uit dat hij zei dat hij een militant was, maar dat hij nooit vertelde dat hij voor de onafhankelijkheid van Cabinda was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U had er ook verder niet bij nagedacht wat voor militant hij zou zijn, u verklaarde: "hij zei dat hij militant was, en het stopte daar". U hebt verder hem nooit gevraagd wat voor militant hij is. Ook toen u in België was, hebt u nooit hierover meer informatie opgezocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). **Uw verklaringen met betrekking tot de bezigheden van uw vermeende partner in uw land van herkomst zijn bijzonder lacunair, u gaf het CGVS geen enkele bruikbare informatie over uw partner.** U werd geconfronteerd met het feit dat u zo weinig kon vertellen over A., en u legde uit dat jullie niet lang een relatie hadden en dat hij ook niet constant bij u was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). U had ook geen diepe relatie met hem, en jullie wilden eigenlijk niets weten over elkaars familie. U kan echter niet zomaar zeggen dat u niets over hem wilde weten, terwijl jullie wel een heel aantal maanden samen een relatie hadden. Het CGVS erkent dat u dan nog niet de moeilijke politieke kwesties bespreekt, maar dat u helemaal niets weet over zijn familie, zijn werk, zijn studies, zijn woonplaats etc. is niet geloofwaardig. U moet toch ergens over gesproken hebben gedurende de relatie. U verklaarde ook nog dat er flyers gevonden waren in het beautysalon, maar wederom kon u niet meer informatie geven over deze flyers, en had u er ook geen idee van dat A. deze printte in uw salon (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18-19). Ook hier kon u dus niet meer informatie geven over de bezigheden van uw partner.*

Deze lacunaire kennis van uw partner valt des te meer op gezien er wel informatie over hem beschikbaar is. U hebt tot op heden geen idee van de functie van A.P. binnen MIC (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U werd gevraagd waar A.P. nu is, en u legde uit dat hij gearresteerd was in Cabinda in januari 2019. U weet echter niet of hij sindsdien al terug vrijgelaten is, u hebt geen contact meer gehad sindsdien (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Verder hebt u er geen idee van of er ooit een rechtszaak was, wat er allemaal met hem gebeurde na de arrestatie in 2019. Hoewel deze arrestatie in het nieuws kwam, hebt u ook geen verdere informatie over of hij sindsdien nog op het nieuws kwam (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U probeerde enkel via uw moeder op de hoogte te blijven van nieuws over hem, maar zij wilde niet meewerken. Geconfronteerd met het feit dat u misschien ondertussen wel meer kon weten over de man die de oorzaak was van zowat al uw problemen, legde u uit dat de enige persoon die u hiermee kon helpen, uw moeder is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). U wilde ook wel nog weten of hij in leven is of dood, maar u wist niet hoe u dat kon doen.

Deze passieve houding ten aanzien van uw beweerde partner, met betrekking tot informatie over zijn bezigheden en zijn verblijfsplaatsen, zijn politieke activiteiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie met hem volledig. Het CGVS heeft deze informatie na opzoeking bijvoorbeeld wel teruggevonden. A.P. is secretaris voor politieke en ideologische vorming van MIC, en op 1 februari 2019 opgepakt samen met andere leden van het MIC. Hij werd terug vrijgelaten, en in december 2019 opnieuw gearresteerd. Amnesty International vroeg om zijn vrijlating in maart 2020. Geconfronteerd met het feit dat het CGVS ook gewoon informatie op Google kon vinden over hem, dat dat voor u als Angolese dus nog gemakkelijker moet zijn, had u hierop eigenlijk geen antwoord (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25).

Dat u dergelijke lacunaire verklaringen aflegt over A.P. als persoon, maar ook over zijn politieke activiteiten en over wat er met hem gebeurde na uw vertrek, maakt het volledig ongeloofwaardig dat u echt dergelijke band had met een lid van de Cabindse afscheidingsorganisatie MIC. Dit maakt ook dat de hieruit volgende problemen van uw arrestaties, uw hulp van meneer F., en zijn chantage, niet geloofwaardig zijn.

Ten tweede worden de problemen die voortvloeiden aan sich uit uw band met A. P. nog verder besproken. De enige reden waarom u immers gechanteerd werd door de politieagent meneer F., was omdat hij u hielp vrijkomen uit de gevangenis na uw beweerde arrestatie vanwege uw connectie met A.P.. Het CGVS concludeert nog het volgende omtrent uw opsluiting en de chantage. Op 7 februari 2019 werd u beweerdelijk gearresteerd, maar er gebeurde niets tijdens uw opsluiting. U werd niet eens ondervraagd, maar daarentegen na drie dagen al weer vrijgelaten, zogenaamd met de hulp van meneer F. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U zou terug opgeroepen worden om te worden ondervraagd. Het feit dat u in feite zonder al te veel problemen werd vrijgelaten, is ook al indicatief voor het belang dat aan u werd gehecht door de overheid in hun onderzoek naar de MIC organisatie. Bovendien, waar u tijdens uw tweede arrestatie wel een advocaat zou hebben ingeschakeld, deed u dat niet tijdens/ na de eerste arrestatie, ook al beweerde u wel dat u nog verder onderzocht zou worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Gevraagd waarom u geen advocaat inschakelde, legde u uit dat meneer F. zei dat het een normale zaak was en dat u geen advocaat nodig had.

Gezien uw beweerde connectie met de Cabindse afscheidingsbeweging, is het wel merkwaardig dat hij dit dan een 'gewone zaak' zou noemen. U werd immers volgens uw verklaringen dus nog wel verder onderzocht. Het CGVS merkt hieromtrent verder nog op dat er geen rechtszaak tegen u gekomen is, hoewel u wel beweerde dat uw moeder na uw vertrek nog documenten kreeg over een onderzoek (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Gevraagd naar deze documenten, veranderde u uw verklaringen en vertelde u dat ze verbaal te horen kreeg dat er een onderzoek was. Hoewel u dus eerder documenten zei, verklaarde u dat u dat niet zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Over het algemeen bent u zeer vaag over het onderzoek dat er naar u zou zijn, en wat er nu eigenlijk onderzocht werd. U werd immers een tweede keer gearresteerd, deze maal op de luchthaven (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Wederom werd u echter niet ondervraagd, en werd u weer voorlopig vrijgelaten. U hebt er geen idee van waarom u werd vrijgelaten, en u hebt het duidelijk ook niet aan uw advocaat gevraagd (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). U kreeg de orders om het land niet te verlaten in het kader van het 'onderzoek', maar ondertussen waren we ook al weer twee maanden na uw eerste arrestatie, waarin u ook niet ondervraagd werd. Dit is op zijn minst een merkwaardige manier van onderzoeken. Ook in de laatste maanden voor uw definitieve vertrek uit Angola, tussen augustus en oktober, hoorde u niets meer over uw onderzoek, u lette hier zelfs ook niet meer op doordat u het slachtoffer was van de verkrachting (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). **Naast uw band met A.P. die al niet geloofwaardig is, is ook het onderzoek dat er naar u zou zijn bezwaarlijk geloofwaardig te noemen.**

Net zoals u niet op de hoogte bent van wat er met uw partner, A.P. gebeurde, bent u ook niet op de hoogte gebleven van uw onderzoek na uw vertrek, bijvoorbeeld via uw advocaat. U hebt geen contact meer gehad met hem sinds u weggegaan bent uit het land (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Volgens u omdat hij niet zou aanvaarden dat u het land zou verlaten, omdat hij een belichaming is van de wet. Echter, een advocaat werkt in het belang van zijn cliënt, en dat u dan zomaar beweert dat u hem niet meer kan contacteren hierover, is niet geloofwaardig. U hebt verder ook niet geprobeerd om contact te hebben met uw advocaat, u zou geen manier meer hebben omdat uw moeder nu in Congo is. Wederom hebt u weer een zeer passieve houding ten aanzien van uw status in uw land van herkomst, en naar het staven van uw verzoek tot internationale bescherming aan de hand van relevante documenten. Immers, op deze manier kon u dus ook geen enkel document neerleggen om uw tweede arrestatie te staven, of de gerechtelijke procedure hieromtrent. Van een verzoeker tot internationale bescherming kan er wel verwacht worden dat ze op de hoogte blijft over haar problemen in haar land van herkomst, en dat ze tracht haar verzoek tot internationale bescherming te staven met relevante documenten.

Na uw eerste vrijlating in februari 2019 begon meneer F. u vervolgens te chanteren om een seksuele relatie met hem te hebben. Dit begon al meteen op 12 januari 2019 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Echter, in al die tijd hebt u geen hulp gezocht tegen deze chantage, u verklaarde zelf: "Ik heb geen maatregelen genomen voor de blackmail, hij was een persoon met superioriteit, ik had geen mogelijkheid om iets tegen hem te doen." U had misschien niet dezelfde mogelijkheden als meneer F., maar om nu ronduit te beweren dat u niets kon doen, getuigt ook niet echt van een proactieve houding ten aanzien van uw problemen. Het feit dat u voor andere zaken bijvoorbeeld wel een advocaat onder de arm kon nemen, toont toch aan dat u de kennis en de opties hebt. U werd wederom gevraagd wat u hebt gedaan om uw situatie met meneer F. te verbeteren, en u verklaarde wederom dat u niets deed, dat u enkel weet dat hij met u wilde slapen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U hebt verder ook nooit overwogen om te verhuizen om zo meneer F. te vermijden, omdat hij u toch zou volgen. Dit is echter louter een hypothese, en dat u dat niet eens probeerde is wederom een indicatie van uw passieve houding ten aanzien van uw problemen.

Op 9 augustus 2019 zou u dan tot slot het slachtoffer zijn geweest van een ontvoering en van seksueel misbruik. Ook wat dit betreft, slaagde u er niet in om deze gebeurtenissen aan de hand van doorleefde en gedetailleerde verklaringen geloofwaardig te maken. Het CGVS erkent hierbij dat het voor een slachtoffer van seksueel geweld niet altijd gemakkelijk is om hierover te spreken. Voor een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming, is het echter noodzakelijk dat dit besproken wordt. U bent ten eerste zeer onduidelijk over het aantal betrokken personen in uw ontvoering. In uw vrij relaas sprak u over een verkrachting door vier mannen gedurende vier dagen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Toen u wakker werd in de kamer, vond u vier mannen, maar gevraagd hoe ze er uit zagen zei u: "Ik herinner me dat ze groot waren. En twee waren er met lichtere huid, twee met donkere huid, en een die gemixt was.", wat dus vijf mannen betekent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U werd dan gezegd dat het vijf mannen zijn dan, en dan paste u uw verklaringen aan dat er vier mannen zijn en, één man die u niet had aangeraakt, wat vijf mannen maakt.

Wanneer u gevraagd werd over de ontsnapping, kwam u opeens nog af met een andere man die er enkel was om u te controleren, wie een andere persoon was dan de man die enkel toekeek (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Opeens is er dus sprake van een zesde persoon.

Om toch wat doorleefde verklaringen te krijgen, werd u ook bevraagd om te beschrijven hoe de mannen er uit zagen. U legde dan bovenstaande verklaringen af over hun huidskleur. U werd gevraagd om meer te vertellen over de ene man die aan de kant stond, over zijn uiterlijk, maar dat herinnert u zich niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22-23). Er is ook geen uiterlijk kenmerk van die mannen dat u is bijgebleven, enkel dat ze groot waren. U kon vaag beschrijven hoe hun kleren eruit zagen, maar niet hoe hun namen waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). U kon ook niets vertellen over eventuele bijnamen, of conversaties die ze onderling met elkaar hadden. Verder werd u ook bevraagd over de man die u beweerdelijk hielp om van die plaats te ontsnappen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). U kon echter niets over hem vertellen, enkel dat hij u geholpen heeft. **U kon dus maar zeer beperkt informatie geven over de mannen die u vasthielden, wat niet strookt met een persoonlijk beleefde gebeurtenis.** Ook na uw opsluiting en verkrachting hebt u geen idee van wat de reden is dat u persoonlijk slachtoffer van deze agressie werd, uw gevoel zegt dat het door meneer F. komt, maar u hebt hier geen bewijzen van (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Een aanwijzing die u had, is het feit dat de chantage na de feiten gestopt is, u vermoedt om zo niet de aandacht op het te leggen.

U beschuldigde meneer F. dus van deze agressie, wat toch wel een serieuze escalatie is van de situatie, waarbij hij initieel enkel seksuele betrekkingen met u wilde hebben. U werd gevraagd waarom hij dit zou doen tegenover u, en u legde uit dat zijn vrouw te weten kwam dat hij met u wilde slapen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Ten eerste is dat nog steeds een vreemde reden om een groepsverkrachting te bevelen, en ten tweede hebt u nooit eerder verklaard dat u naar de vrouw van meneer F. ging om uit te leggen dat haar man met u naar bed wilde gaan. U werd geconfronteerd met het feit dat u niet eerder verklaringen aflegde over het feit dat u naar de vrouw van meneer F. ging, en u antwoordde dat u hier niet eerder over bevraagd werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Naast het feit dat het een behoorlijke escalatie van de problematiek rond meneer F. is, was er ook wel veel tijd verstreken tussen de initiële chantage in februari, het moment dat u naar zijn vrouw ging in april, en de effectieve daad van agressie in augustus. U weet ook niet hoe dat komt, u denkt dat hij misschien eerst een afstand wilde creëren tussen de daden en hem als persoon, maar u bent zeker dat hij het was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Het CGVS wijst er wederom op dat u ook in al die tijd niets hebt geprobeerd om uw situatie met meneer F. te verbeteren. Uw verklaring dat hij achter deze ontvoering zou zitten, is ook louter gebaseerd op uw eigen bedenkingen.

Tot slot stelde u na uw ontsnapping uit de ontvoering, ook gedragingen die in strijd zijn met een gegronde vrees ten aanzien van deze ontvoerders. Nadat u ontsnapt was, spendeerde u twee dagen in het ziekenhuis, waarna u terug naar huis keerde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Uw moeder opperde dat u een klacht kon gaan indienen bij de politie, maar u wilde dit niet omdat u geen identiteiten of namen aan de politie kon geven. U werd er op gewezen dat de politie onderzoek kon doen naar de identiteit van de daders, maar u antwoordde dat het moeilijk is om bescherming te krijgen in uw land, en dat u dacht niet geholpen te worden na uw eerste arrestatie. Het CGVS erkent dat het niet gemakkelijk is voor de politie om een onderzoek te doen in dergelijke dossiers, maar dat is overal ter wereld het geval. De bescherming die een overheid biedt, is nooit absoluut, maar er kan wel van u verwacht worden dat u na dergelijke gebeurtenissen, zich wendt tot de politie om toch bescherming proberen te krijgen. Ook het feit dat u tussen de gebeurtenissen in augustus, en uw vertrek in oktober, gewoon thuis bleef, is een tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van uw vrees ten gevolge van deze gebeurtenissen, en van het plaatsvinden van deze gebeurtenissen an sich.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, gaat een deel er van enkel over uw identiteit. Het gaat dan over uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw moeder, uw diploma en de foto's van het beautysalon. Deze veranderen niets aan de conclusies van deze beslissing. Betreffende het medische attest, is dergelijk attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Meer dan vaststellen dat u een gehoorprobleem hebt, mogelijks ten gevolge van een slag, kan dus in dit geval niet. U legde ook nog twee psychologische attesten neer.

Een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Op basis van deze psychologische attesten werden u bijzondere procedurele noden toegekend, maar ze veranderen verder niets aan de beslissing.

Op basis van uw verklaringen en de gegevens in uw dossier is het niet geloofwaardig dat u het land hebt verlaten vanwege een gegronde vrees voor de overheid, ten gevolge van banden met MIC, noch vanwege een vrees ten aanzien van meneer F..

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 9 februari 2022. Op 15 februari 2022 kreeg het CGVS het antwoord op het gehoorverslag van uw advocaat, er werd rekening gehouden met de opmerkingen aangeduid in het gehoorverslag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikel 4 (3) (c) en § 5 van de EU-Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU); artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; de zorgvuldigheidsplicht, het hoorrecht, het recht van verdediging, het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, rechtsbeginselen van de Europese en Belgische rechtsordes en het artikel 3 van het EVRM.

Na het citeren van de door haar geschonden geachte bepalingen en een theoretisch betoog over de door haar geschonden geachte rechtsbeginselen, gaat verzoekster in op de motieven van de bestreden beslissing.

Over haar relatie met A.P. argumenteert verzoekster dat zij de verbazing van het CGVS kan begrijpen maar dat het CGVS een verkeerd begrip heeft van haar relatie met A.P.. Zij stelt dat zij elkaar gedurende zes maanden hebben gezien, dat deze relatie niet serieus was en eerder oppervlakkig en dat, zelfs indien zij het niet duidelijk heeft gezegd, het eerst en vooral een seksuele relatie zonder veel emotionele en affectieve diepgang was (notities PO, p. 9). Zij licht toe dat zij beiden overdag werkten en weinig contacten hadden overdag en dat zij wel een beetje spraken maar dat de conversatie beperkt was tot wat algemene kleinigheden. Zij had geen zin om een leven met A.P. op te bouwen en had weinig interesse in zijn persoonlijk leven naast dat wat zij samen deelden en bijgevolg heeft zij weinig vragen gesteld, temeer zij de indruk had dat A.P. niet over zijn persoonlijke leven wou spreken. Door uit te gaan van bepaalde vooroordelen omtrent relaties van zes maand, zo meent verzoekster, heeft het CGVS haar relatie met A.P. niet geïndividualiseerd en een kennelijke beoordelingsfout gemaakt.

Waar verwerende partij haar verwijt dat zij geen foto's heeft van haar en A.P. vindt verzoekster dit onbegrijpelijk. Zij heeft verklaard dat de foto's op haar GSM waren die in beslag werd genomen tijdens haar eerste arrestatie en aangezien zij geen serieuze relatie hadden en zij vooral bij haar of in een hotel verbleven, had niemand anders foto's van hen samen, terwijl sommige van haar vrienden nog in het bezit waren van foto's van haar die zij in het beautysalon hadden genomen.

Wat betreft de vaststelling dat zij geen informatie kon geven over de positie van A.P., stelt verzoekster dat zij om dezelfde redenen waarom zij geen informatie had over zijn persoonlijke leven, zij ook geen informatie had over zijn activiteiten als militant.

Zij benadrukt dat zij aan het werken was wanneer A.P. in het beautysalon was zodat zij niet geïnteresseerd was om te weten waarmee A.P. bezig was toen ze niet samen waren. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar passieve houding inzake de huidige situatie van A.P. terwijl informatie beschikbaar is op het internet, verwijst verzoekster vooreerst naar paragraaf 40 van het UNHCR Handbook en stelt dat rekening moet worden gehouden met subjectieve elementen in de beoordeling van een asielaanvraag. Er kan niet worden verwacht dat elke asielzoeker op dezelfde manier functioneert en dat iedere persoon dezelfde behoeften en verwachtingen zou hebben van een liefdespartner. *In casu* is het bovendien begrijpelijk dat verzoekster niets meer met de politieke activiteiten van A.P. te maken wil hebben omdat zij omwille van hem tweemaal werd aangehouden en Angola moest verlaten. Zij was niet vertrouwd met de procedure en heeft het belang van het opvragen van informatie over A.P. niet ingezien en zij wilde vanuit het subjectieve standpunt niets meer met hem te maken hebben. Bovendien stelt verzoekster dat zij duidelijk aan psychische problemen lijdt waardoor zij het vermijdt om opnieuw met traumatiserende elementen geconfronteerd te worden. Dergelijk vermijdingsgedrag is zeer vaak voorkomend bij mensen met psychische trauma's, meent verzoekster en door geen rekening te houden met de subjectieve elementen schendt verwerende partij haar motiveringsplicht.

Over de problemen die voortvloeiden uit haar band met A.P., gaat verzoekster in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing. Met betrekking tot de opsluiting wijst verzoekster er eerst op dat verwerende partij de opsluiting niet in twijfel trekt en geen argument naar voor brengt om te twijfelen aan de drie dagen detentie per se, wat betekent dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet toegepast worden. Zij benadrukt verder dat zij werd gearresteerd toen zij het land op een legale wijze trachtte te verlaten en het duidelijk is dat zij geen hoofdbeschuldigde was in het onderzoek, maar toch in het vizier van de overheid staat. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het merkwaardig is dat mijnheer F. dit dan een gewone zaak zou noemen, stelt verzoekster dat, gezien de intenties van deze persoon geen conclusie kan worden getrokken uit zijn verklaringen. Zij oppert dat hij misschien wou vermijden dat zij een advocaat zou nemen die haar uit zijn greep zou halen, maar dit is slechts een veronderstelling want ze heeft geen uitleg gekregen van mijnheer F. Verzoekster acht de appreciatie van het CGVS evenwel volledig subjectief en hypothetisch. Waar het merkwaardig wordt gevonden dat zij tijdens haar tweede arrestatie niet werd ondervraagd en geen oproepingsbrief heeft gekregen voor haar vertrek, stelt verzoekster dat zij de beslissingen van de overheid niet kan uitleggen en herhaalt dat zijn geen hoofdrolspeelster was in het onderzoek temeer de Angolese overheid A.P. en andere leden al had gearresteerd. Zij vermoedt dat zij in eerste instantie meer dringende zaken hadden te behandelen dan haar te ondervragen maar dit verhindert niet dat zij nog steeds geïnterviewd wordt en het voorwerp uitmaakt van verdenking in dit dossier. Wat het bestaan van een onderzoek tegen haar betreft, verwijst verzoekster opnieuw naar paragraaf 40 van het UNHCR Handboek en herhaalt dat zij niet vertrouwd is met de asielprocedure en overduidelijk aan psychische problemen lijdt. Zij wilde niets meer te maken hebben met haar problemen in Angola en vandaar het gebrek aan informatie. Over haar houding tegen mijnheer F. meent verzoekster dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met verschillende belangrijke elementen die haar gedrag kunnen uitleggen. Zij wijst in dit verband ten eerste op het feit dat zij al problemen had met de politie en dat mijnheer F. waarschijnlijk een hogere positie had omdat hij haar zonder moeilijkheden had kunnen vrijlaten; dat indien zij problemen zou krijgen met F. dit negatieve gevolgen zou hebben met haar problemen met de autoriteiten en dat zij uit een arme familie komt. Zij was bijgevolg zeker dat zij geen advocaat zou vinden die haar zou willen verdedigen in een politiek gevoelig dossier. Zij stelt, onder verwijzing naar USDOS, "*Angola 2020 Human Rights Report*", p. 26, dat dergelijke chantage niet gestraft wordt in Angola. Verder betoogt verzoekster dat een verhuis geen oplossing was omdat de overheden controle hebben over het hele grondgebied en niet mogelijk omdat zij geen financiële middelen hadden. Het passieve gedrag van verzoekster is dus begrijpelijk.

Met betrekking tot haar ontvoering en het seksueel misbruik meent verzoekster dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met het trauma dat door deze gebeurtenissen wordt veroorzaakt en duidelijk blijkt uit het gedrag van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud en uit de psychologische verslagen (notities PO, p. 16). Zij benadrukt dat seksueel misbruik een extreme vorm van gendergerelateerd geweld is en citeert uit "*Etude sur la vulnérabilité du CBAR*" (internetlink) en Elise Pestre, "*La vie psychique des réfugiés*", Payot, 2010, p. 77). Zij verwijst vervolgens naar het arrest van de het EHRM in de zaak "*I. tegen Zweden*" van 5 september 2013, dat er aan herinnert dat van asielzoekers niet kan verwacht worden dat zij een volledig coherent relaas afleggen van traumatische gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer waren (§ 61). Verzoekster citeert ook uit UNHCR "*Guidelines on Gender-related persecution*", paras. 35-36, 7 May 2002 (III. Procedural Issues). Zij meent dat ongetwijfeld kan gesteld worden dat zij haar uiterste best heeft gedaan om alles zo concreet mogelijk te weer te geven, maar indien er bepaalde vragen niet gesteld worden kan het haar rekening houdende met bovenstaande richtlijnen dan ook niet worden verweten dat zij dit niet alles spontaan in detail besproken heeft rekening houdend met de impact van haar trauma. Het psychologisch attest moet worden beschouwd als een attest dat "*uitvoerige gegevens*

met betrekking tot de vermeende risico's" bevat, aangezien daarin melding wordt gemaakt van psychische stoornissen die verband houden met het gepleegde geweld en dus met de risico's bij terugkeer. Het CGVS heeft volgens verzoekster geen rekening gehouden met het feit dat het extreem moeilijk is voor verzoekster om over dergelijke gebeurtenissen in detail te treden en er aan herinnerd te worden en daarover een relaas te doen aan een derde voor haar onbekende persoon.

Over haar gedrag na de ontvoering meent verzoekster dat verwerende partij geen rekening houdt met de context en acht zij het volledig begrijpelijk dat zij hier moeilijk over zou kunnen spreken met een onbekende politieagent waarvan geweten is dat de klachten zelden of nooit behandeld worden en gender-gerelateerd geweld niet serieus genomen wordt. Zij stelt ook dat zij geloofde dat de politie haar niet zou geloven en haar geen bescherming zou bieden wegens haar connectie met Alberto Puna. Zij hekelt de stereotype motivering inzake het gebrek aan pogingen tot het zoeken van bescherming door de autoriteiten en stelt dat het niet kan volstaan dat verwerende partij dergelijke harde verwijten maakt zonder zich op rapporten te baseren en zonder op enige manier de psychologische trauma's in aanmerking te nemen van verzoekster en het gebrek aan daadwerkelijk bestrijden van gender gerelateerd geweld door de overheden van haar land van herkomst. De plicht om dergelijke informatie te verzamelen wordt letterlijk vermeld in UNHCR, "*Guidelines on Gender-related persecution*", paras. 35-36, 7 May 2002, p. 10, waarin ook melding wordt gemaakt van mogelijke obstakels waar vrouwen mee geconfronteerd worden die reeds gender-gerelateerde vervolging hebben ondergaan. Zij wijst er op dat het CGVS het feit dat zij gewoon thuis bleef als een tegenindicatie ziet voor de geloofwaardigheid van haar vrees en stelt dat zij thuis bleef omdat zij verdere problemen vreesde en in shock was en nog niet de middelen had om te vertrekken. Zij argumenteert dat de motivering omtrent de bescherming van de autoriteiten in de bestreden beslissing dan ook niet kan volstaan aangezien verwerende partij volkomen onterecht het verwijt maakte dat verzoekster geen toevlucht zocht bij de politie zonder zich te baseren op objectieve gegevens waaruit zou kunnen blijken dat deze autoriteiten effectief bescherming zouden bieden in de praktijk.

Over haar psychologische toestand merkt verzoekster vooreerst op dat uit het psychologisch rapport blijkt dat de schade nog steeds zeer aanwezig is en dat haar psychisch lijden veroorzaakt door de feiten niet ten einde is. Zij merkt op dat geen rekening werd gehouden met het psychologisch rapport en de daarin beschreven symptomen die aan haar vrees voor vervolging verbonden zijn en dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de inhoud ervan om tot de beoordeling te komen dat zij geen reële schade zou lijden bij terugkeer en evenmin bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en haar gedragingen. Het werd enkel besproken om na te gaan of verzoekster in staat was haar verklaringen af te leggen en om te stellen dat de psychologische problemen geen verband houden met de criteria in de Vluchtelingenconventie. Zij verwijst vervolgens naar arresten nr. 127 434 van 25 juli 2017, 99 380 van 21 maart 2013, 11 831 van 27 mei 2008 en 103 611 van 28 mei 2013, waarin verwezen wordt naar het arrest R.C. tegen Zweden van 9 maart 2010, waarin het EHRM oordeelde dat de conclusie van de geraadpleegde arts dat de geconstateerde verwondingen in grote mate kunnen zijn toegebracht in de door de verzoeker beschreven context, een voldoende aanwijzing vormt dat hij slachtoffer is geweest van marteling en dat de medische verklaring kan worden beschouwd als een bevestiging van zijn verhaal. Zij verwijst ook aan het arrest Mo.M. tegen Frankrijk en stelt dat het aan de asielinstanties is om een deskundige aan te stellen om de conclusies van de therapeut of arts te betwisten en dat dit ook geldt voor een klinisch psycholoog. Zij stelt dat het psychologisch attest dat zij voorlegt aantoont dat zij zeer getraumatiseerd is en aan psychologische problemen lijdt omwille van het seksuele geweld en dat om die reden de medewerkingsplicht van verzoekster anders moet worden geïnterpreteerd. Er dient volgens verzoekster rekening te worden gehouden met haar profiel in toepassing van artikel 4(3)(c) van de Kwalificatierichtlijn en onder verwijzing naar het arrest van het EHRM Singh tegen België van 2 oktober 2012 stelt zij dat neergelegde documenten niet zomaar door asielinstanties naast zich mogen worden neergelegd. Op parallelle wijze moet worden rekening gehouden met medische en psychologische attesten voor de beoordeling van de impact van deze medische en psychologische problemen op de geloofwaardigheid van verklaringen van een asielzoeker en zij verwijst daartoe opnieuw naar rechtspraak van de Raad. Verzoekster houdt vervolgens een theoretisch betoog over de samenwerkingsplicht die op de asielinstanties rust en het belang van een gedeelde bewijslast in het bijzonder in geval van vervolgingen die verbonden zijn met het geslacht van een persoon en wijst er op dat het in dergelijke gevallen dikwijls moeilijk is om bewijs te leveren van alle feiten en de vrees om dergelijke vervolging in de toekomst te ondergaan. Zij stelt dat de Procedurerichtlijn het belang van een deugdelijk onderzoek benadrukt en dat om deze reden een groot belang worden gehecht aan het psychologisch attest en dat in geval van twijfel beroep moet kunnen gedaan worden op experts of een eventueel een tegenexpertise moet kunnen worden gedaan, vooraleer deze van tafel worden geveegd. Uit het psychologisch attest blijkt dat verzoekster nog steeds, jaren na de feiten enorme psychologische gevolgen ertoont van het misbruik dat zij heeft moeten ondergaan en zij stelt dat het een bekend gegeven is dat slachtoffers van seksueel misbruik zich niet in staat voelen om zich tot overheidsinstanties te wenden om bescherming te bekomen en dat dit ook niet in aanmerking is genomen bij het beoordelen

van de mogelijkheid om bescherming te krijgen van de Angolese overheid. Verzoekster meent dat verwerende partij een grove fout heeft gemaakt door zonder meer de inhoud van het psychologisch attest naast zich neer te leggen inzake de beoordeling van de ernst van het misbruik en de gevolgen ervan. Verwerende partij heeft volgens verzoekster haar onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht geschonden en zij had minstens een psycholoog moeten aanstellen om de concrete impact van de trauma's na te gaan op de gedragingen van verzoekster en op haar verklaringen om met kennis van zaken en inachtnaam van de richtlijnen van het UNHCR te beoordelen in welke mate haar verklaringen geloofwaardig zijn en een voldoende indicatie van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het document inzake de BJB-aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar relatie met A. P., een vooraanstaande figuur in de Cabindese onafhankelijkheidsstrijd en haar problemen met mijnheer F., die haar zou hebben geholpen uit de gevangenis vrij te komen nadat zij was aangehouden wegens haar relatie met A. P. en die, omdat zij weigerde op zijn avances in te gaan haar op 9 augustus 2019 haar zou hebben laten ontvoeren en seksueel misbruiken.

Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele identiteitskaart uit Angola voor. Verzoeksters identiteit en Angolese nationaliteit worden verder niet betwist.

Verzoekster legt ter staving van haar verzoek ook een origineel diploma neer uitgereikt door het Centre Professionnel Esthétique et Coiffure Gali in Kinshasha op 12 december 2012 en foto's van haar beautysalon (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 4 en 6). Hieruit kan slechts blijken dat verzoekster een diploma als kapster behaalde in Kinshasha. Uit de foto's als dusdanig kan niet worden afgeleid waar ze werden genomen of in welke context. Voor zover hieruit kan blijken dat verzoekster in een beautysalon werkte, zoals zij verklaart, bevatten deze documenten verder geen informatie met betrekking tot de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. De kopie van de identiteitskaart van haar moeder bevat haar identiteitsgegevens maar is verder ook niet relevant voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster legt ook twee psychologische attesten neer van 2 en 11 februari 2022 ondertekend door T.T., psychologe waarin wordt bevestigd dat verzoekster op therapie komt omwille van zware posstraumatische stress en een medisch attest van 13 februari 2020, opgesteld door dr. O. waarin ernstig perceptief gehoorverlies linkszijdig wordt vastgesteld en een medisch attest opgesteld door dr. D.M. waarin wordt gesteld dat chirurgische of medicamenteuze behandeling niet mogelijk is maar dat verzoekster kan

geholpen worden met een CROS-hoorapparaat (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2, 3 en 7).

De Raad stelt vast dat verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekster neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat niet betwist wordt dat verzoekster psychologische problemen heeft. In dit verband heeft verwerende partij op basis van de voorgelegde psychologische attesten besloten tot het bestaan van bijzondere procedurele noden en werden specifieke maatregelen genomen om hieraan tegemoet te komen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt uiteengezet: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het psychologisch attest van psychologe mevr. T. (dd. 02/02/2022) blijkt immers dat u zware nachtmerries hebt en niet kan slapen zonder medicatie. U volgt verdere therapie om uw angsten en trauma's te overwinnen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd gevraagd naar uw psychologische toestand bij aanvang van het interview (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). U gaf aan dat u zich in staat voelde om het interview te doen, en gevraagd of er iets was waar er rekening mee gehouden moest worden, legde u uit dat alles ok is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). U werd bij aanvang van het interview ook uitgelegd dat u om pauzes kon vragen wanneer u dat nodig had. Wanneer u een moeilijker moment had in het interview, werd u gevraagd of even wilde rusten in een pauze, en er werd aan uw tempo verder gegaan met het interview (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Na de pauze was u ook akkoord om verder te gaan met het interview (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U en uw advocaat hadden aan het einde van het interview geen opmerkingen over hoe het interview verlopen was. Op vraag van u en uw advocaat werd u ook bijgestaan door een vrouwelijke tolk en PO. U hoorde ook niet goed in uw linkeroor, om u hierin te ondersteunen heeft de tolk rechts van u plaatsgenomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 3). U hebt telkens bevestigd dat u de tolk goed kon verstaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4; p. 16; p. 27). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* De Raad stelt vast dat er geen discussie bestaat tussen de partijen over de genomen maatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud, noch over het feit dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij aan haar verplichtingen in het kader van de procedure kon voldoen.

Inzake de neergelegde psychologische en medische attesten kan – gelet op de uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – vooreerst verwezen worden naar relevante rechtspraak van het EHRM inzake de vraag naar het gewicht en belang dat moet worden toegekend aan het medische attest (onder meer: R.C. tegen Zweden, nr. 41827/07, § 55, 9 maart 2010; Mo.M. tegen Frankrijk, nr. 18372/10, § 40, 18 april 2013; I. tegen Zweden, nr. 61204/09, § 67, 5 september 2013; R.J. tegen Frankrijk, nr. 10466/11, §§ 41-42, 19 september 2013). Uit I. tegen Zweden van 5 september 2013, nr. 61204/09, en R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013, nr. 10466/11, kan blijken dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In R.J. tegen Frankrijk werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven (*“Ce certificat médical [...] décrit de façon précises quatorze « plaies par brûlure datant de quelques semaines » et occasionnant « des douleurs importantes nécessitant un traitement local et par la bouche (...) »*”, R.J. tegen Frankrijk, § 41). In I. tegen Zweden wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, waaronder een kruis gebrand in de borststreek, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane folteringen (I. tegen Zweden, § 67).

Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010,

nr. 41827/07, § 62 van het arrest *I. tegen Zweden*, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest *R.J. tegen Frankrijk*, van 19 september 2013, nr. 10466/11).

Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan van voormelde verplichting, in het bijzonder indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn die stroken met de verklaring dat autoriteiten van zijn land hem onmenselijk hebben behandeld (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest *I. tegen Zweden*, § 39 en 42 van voormeld arrest *R.J. tegen Frankrijk*). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest *Mo.M. tegen Frankrijk*, van 18 april 2013, nr. 18372/10).

Verzoekster legt zowel een medisch attest neer met betrekking tot haar gehoorproblemen, opgesteld door een arts als twee attesten van een psycholoog, zoals hierboven uiteengezet. In de medische attesten spreken de artsen in kwestie zich niet uit over de oorzaak van de vastgestelde gehoorschade bij verzoekster, noch over de omstandigheden waarin deze is ontstaan maar wordt enkel vastgesteld dat verzoekster verklaarde links sinds ongeveer zes maanden verminderd gehoor te ervaren omdat zij toen een slag tegen het linker oor heeft gehad. In de psychologische attesten wordt vermeld dat verzoekster in therapie is omwille van zware posttraumatische stress, dat zij meermaals gearresteerd is en dat zij door vier mannen (zogezegde politiemannen) verkracht is geweest, en daardoor een infectie heeft gekregen.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde psychologische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de psychologische problemen werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. De psychologe doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënte en rekening houdend met haar bevindingen kan de psychologe vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënte. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psychologe bij het vaststellen van haar diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen haar door haar patiënte wordt aangereikt. De stellingname in de attesten over de oorzaak van de psychologische problemen is ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere finaliteit heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Dat verzoekster psychologische problemen heeft wordt niet ontkend en door de Raad ook niet betwist. Verwerende partij heeft dit ook erkend nu op basis van de psychologische attesten werd besloten tot het bestaan van bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster en tot het nemen van de hierboven uiteengezette steunmaatregelen. Wel wordt door verwerende partij betwist dat deze problemen het gevolg zouden zijn van de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten aangezien deze niet geloofwaardig worden geacht.

Na grondige analyse van alle elementen in het administratief dossier, het verzoekschrift de door verzoekster voorgelegde documenten en medische en psychologische attesten, de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen te ter terechtzitting, komt de Raad tot de vaststelling dat zij de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt, om de hierna uiteengezette redenen en stelt de Raad vast dat in het licht van het gehele dossier de psychologische attesten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.

4.3.1. Wat betreft de aangehaalde problemen die zouden voortvloeien uit verzoeksters relatie met A. P., die blijkens het administratief dossier een vooraanstaand lid is van MIC, een partij die ijvert voor de onafhankelijkheid van Cabinda, stelt de Raad vooreerst vast dat zij deze relatie niet aannemelijk maakt. Verzoekster verklaart hierover dat zij A.P. leerde kennen toen hij naar haar snackbar en beautysalon kwam met zijn vrienden en dat zij nadat hij met haar begon te flirten zij hun contactgegevens hebben

uitgewisseld en begonnen te chatten en daarna een seksuele relatie kregen. Volgens haar verklaringen hadden zij een relatie tussen maart 2018 en november 2018 en verbleef A.P. eerst in een hotel, maar daarna bij haar thuis als hij in Luanda was en werkte hij ook vanuit haar beautysalon. Uit haar verklaringen blijkt dat zij zeer weinig weet over de persoon A.P. en dat zij pas achteraf is te weten gekomen dat hij politiek actief was. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden aangehaald dat, gevraagd om over A.P. persoonlijk te vertellen, verzoekster niets weet over zijn familie, zijn geboortedatum niet kent, noch het jaar waarin hij is geboren of waar hij in Cabinda verbleef. Voorts stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing dat verzoekster evenmin enige kennis had over de politieke activiteiten van A.P. en zijn positie noch over de activiteiten die hij vanuit haar beautysalon zou hebben ondernomen. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Ook wat betreft de positie van A.P., wat hij deed als militant, kon u geen informatie geven hieromtrent. U legde uit dat u wist dat hij een militant was, voor de overheid, maar u had geen idee over zijn functie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Hoewel A. in uw beautysalon zijn zaken deed, had u er ook geen idee van wat die zaken inhielden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). U legde uit dat hij thuis of in het salon op zijn computer werkte, maar wat hij op zijn computer deed, kon u niet verklaren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). U verklaarde dat u er zelf ook niet geïnteresseerd in was, hij zou u wel eens geantwoord hebben dat hij de voorkeur had om cliënten in uw salon te ontvangen en niet thuis, maar daar hield het blijkbaar dan ook op (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Opmerkelijk genoeg, wist u niets over de politieke bezigheden van A. tijdens jullie relatie, maar wist u wel al dat hij ‘militant’ was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U werd gevraagd wat u dan dacht dat dat betekende, om een militant te zijn. U legde uit dat hij zei dat hij een militant was, maar dat hij nooit vertelde dat hij voor de onafhankelijkheid van Cabinda was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U had er ook verder niet bij nagedacht wat voor militant hij zou zijn, u verklaarde: “hij zei dat hij militant was, en het stopte daar”. U hebt verder hem nooit gevraagd wat voor militant hij is. Ook toen u in België was, hebt u nooit hierover meer informatie opgezocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Uw verklaringen met betrekking tot de bezigheden van uw vermeende partner in uw land van herkomst zijn bijzonder lacunair, u gaf het CGVS geen enkele bruikbare informatie over uw partner. U werd geconfronteerd met het feit dat u zo weinig kon vertellen over A., en u legde uit dat jullie niet lang een relatie hadden en dat hij ook niet constant bij u was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). U had ook geen diepe relatie met hem, en jullie wilden eigenlijk niets weten over elkaars familie. U kan echter niet zomaar zeggen dat u niets over hem wilde weten, terwijl jullie wel een heel aantal maanden samen een relatie hadden. Het CGVS erkent dat u dan nog niet de moeilijke politieke kwesties bespreekt, maar dat u helemaal niets weet over zijn familie, zijn werk, zijn studies, zijn woonplaats etc. is niet geloofwaardig. U moet toch ergens over gesproken hebben gedurende de relatie. U verklaarde ook nog dat er flyers gevonden waren in het beautysalon, maar wederom kon u niet meer informatie geven over deze flyers, en had u er ook geen idee van dat A. deze printte in uw salon (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18-19). Ook hier kon u dus niet meer informatie geven over de bezigheden van uw partner.”*

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster deze pertinente motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet weet te weerleggen.

Immers, ook al zou de relatie slechts zes maanden geduurd hebben en zou het in wezen een seksuele relatie zijn geweest en niets meer, zoals verzoekster verklaart is het weinig geloofwaardig dat verzoekster zelfs basisinformatie als de geboortedatum of het geboortjaar van A.P., noch zijn verblijfplaats in Cabinda zou weten, noch of hij familie of een vrouw en kinderen had, zoals verzoekster beweert tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 11) en dat zij niets weet te vertellen over zijn politieke activiteiten en helemaal niets zou geweten hebben van de aard van zijn activiteiten vanuit haar beautysalon.

Dat hun relatie oppervlakkig was, slechts zes maanden duurde en dat verzoekster weinig interesse had in het persoonlijke leven van A.P. naast wat zij samen deelden en zij hier weinig vragen over stelde en de indruk had dat ook A.P. niet over zijn persoonlijk leven wenste te spreken, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, volstaat niet om de voormelde pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. *In casu* verklaart verzoekster immers dat A.P. toen hij in Luanda was bij haar in haar huis verbleef en haar beautysalon gebruikte voor zijn politieke activiteiten en er bovendien een seksuele relatie mee had. Er kan dan ook redelijkerwijze aangenomen worden dat, indien verzoekster daadwerkelijk een relatie heeft gehad met A.P., waarbij A.P. zelfs bij haar thuis verbleef als hij in Luanda was en zelfs gebruik maakte van haar beautysalon, verzoekster en A.P. gesprekken hebben gevoerd en dat zaken zoals de achtergrond, leeftijd en familiale situatie en activiteiten van A.P. ter sprake zijn moeten gekomen. De vaststelling dat verzoekster niets over het persoonlijke leven van A.P. en diens familiale achtergrond weet te vertellen, zelfs niet wat A.P. hierover tegen haar zou hebben gezegd, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover. Hetzelfde geldt voor haar gebrek aan kennis over de politieke activiteiten van A.P. en diens activiteiten vanuit haar beautysalon. Zo nog zou kunnen worden aangenomen dat zij weinig wist van A.P.'s politieke activiteiten omdat zij hier als dusdanig niet erg in geïnteresseerd was, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, dan nog is het weinig

geloofwaardig dat zij zowel tijdens haar relatie als tot op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 7 februari 2022 niet de minste notie heeft van de rol en positie van A.P. binnen het MIC, ook al is deze informatie, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, gemakkelijk te vinden via het internet. Dit is *in casu* des te meer het geval nu volgens haar verklaringen haar relatie met A.P. de reden is waarom zij werd gearresteerd in februari 2019 omdat men in haar beautysalon flyers zou hebben aangetroffen over de onafhankelijkheid (notities PO, p. 18) en de daaropvolgende problemen die zij vervolgens zou gehad hebben met mijnheer F. en het seksueel geweld waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest hieruit voortvloeien. Indien zij daadwerkelijk een relatie zou hebben gehad met A.P. die de voormelde feiten tot gevolg zou gehad hebben, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster minstens zou hebben getracht om meer te weten te komen over A.P. en zijn politieke activiteiten. Uit haar verklaringen blijkt in dit verband ook duidelijk dat zij door de agenten die haar arresteerden werd gevraagd of zij A.P. kende en dat ze een zak met documenten hadden gevonden en dat zij ervan beschuldigd werd met hem mee te doen (notities PO, p. 18). Waar verzoekster stelt dat het begrijpelijk is dat verzoekster niets meer te maken wilde hebben met de politieke activiteiten van A.P. omdat zij door hem tweemaal werd aangehouden en uit Angola moest vluchten en dat zij vanuit haar subjectieve standpunt niet meer met hem te maken wilde hebben, kan dit de Raad niet overtuigen nu verzoekster op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij ondertussen niet meer over hem kon te weten komen, gelet op de vele problemen die zij door hem heeft gekregen, verklaart dat de enige persoon die haar kon helpen haar moeder is en zij niet weet hoe zij de familie kan contacteren, maar ook stelt dat zij eigenlijk nog wil weten of hij in leven is of dood, of hij nog vrijgelaten is of gearresteerd (notities PO, p. 25) wat indruist tegen haar stelling in het verzoekschrift dat zij geen informatie opzocht omdat zij niets meer van hem wilde weten.

In het licht van de door haar geschetste context over haar relatie met A.P. en de beweerde vervolgingsfeiten, ondermijnt de vaststelling dat verzoekster ook na aankomst in België geen enkele inspanning deed om meer te weten te komen over A.P. en zijn politieke activiteiten, terwijl het om een hooggeplaatste persoon gaat binnen de MIC waarover veel informatie publiek beschikbaar is, verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar relatie met A.P.. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zij lijdt aan psychologische problemen en angsten en dat dergelijk vermijdingsgedrag vaak voorkomend is bij personen met psychische trauma's en dat subjectieve elementen in de beoordeling van een asielaanvraag mee in aanmerking moeten worden genomen volgens het UNHCR Handbook, kan dit niet volstaan om de vastgestelde ongerijmdheden en fundamenteel gebrek aan kennis over zowel de persoon A.P. als diens politieke activiteiten zowel voor als na haar vertrek uit Angola te weerleggen en kan dit *in casu* de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar relatie met A.P. niet herstellen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster wel foto's neerlegt van haar beautysalon, dat zij volgens haar verklaringen moest sluiten na haar eerste arrestatie, maar geen enkele foto of enig ander stuk kan voorleggen waarop zij samen met A.P. te zien is of waaruit zou kunnen blijken dat zij A.P. kende of dat hij werkte vanuit haar beautysalon. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gemotiveerd als volgt: *"Gezien u foto's van uw beautysalon neerlegde tijdens het persoonlijk onderhoud, werd u ook gevraagd of u misschien foto's had van A. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Deze hebt u echter ook niet meer, ze stonden op uw telefoon toen ze u arresteerden, en u hebt uw telefoon niet meer teruggekregen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Echter, u moest uw zaak ook sluiten na de eerste arrestatie, maar hier kon u wel foto's van neerleggen. U hield vol dat de enige foto's van A. op die gsm stonden."* Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat verzoekster verklaarde dat deze foto's op haar telefoon stonden die in beslag werd genomen tijdens haar eerste arrestatie en dat gezien de aard van hun relatie niemand anders foto's had van hen samen, gaat zij er gemakshalve aan voorbij dat in de bestreden beslissing op goede gronden werd vastgesteld dat zij wel foto's kon neerleggen van haar beautysalon, die dan met haar nieuwe GSM zou moeten genomen zijn, terwijl zij tegelijk verklaart dat zij gedwongen werd het beautysalon te sluiten op 7 februari, de dag dat zij gearresteerd werd en dat zij daarna aan een inkomen kwam door cliënten thuis te ontvangen en soda's en dergelijke verder op straat te verkopen (notities PO, p. 14).

De Raad is, in het licht van de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar relatie met A.P. allerm minst overtuigd van verzoeksters verklaring dat haar GSM zou zijn afgenomen en dat de foto's met A.P. zich daarop zouden bevonden hebben, noch van het feit dat niemand anders foto's zou hebben van hen beiden. Bovendien stelt de Raad ook vast dat verzoekster evenmin een plausibele verklaring biedt voor de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij wel foto's neerlegt van haar beautysalon terwijl zij verklaart dat zij deze heeft moeten sluiten na haar arrestatie.

4.3.2. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster haar problemen met mijnheer F. en de chantage waarvan zij het slachtoffer zou geworden zijn nadat hij haar had geholpen uit de gevangenis vrij te komen na haar eerste arrestatie op 7 februari 2019 evenmin aannemelijk maakt. Zo stelt de Raad vooreerst vast, in navolging van verwerende partij, dat verzoekster volgens haar verklaringen na haar arrestatie op 7

februari 2019 drie dagen werd vastgehouden in het politiekantoor, maar er niet ondervraagd werd en met behulp van de echtgenoot van een cliënt van haar uit het beautysalon (notities PO, p. 19). Zij contacteerde geen advocaat omdat de echtgenoot van haar cliënt gezegd had dat zij deze niet nodig had, dat haar werd gezegd bij haar vrijlating dat ze terug zou worden opgeroepen en dat zij haar niet ondervraagd hebben omdat zij opgepakt was op een vrijdag en vrijgelaten op een zondag (notities PO, p. 19). Hieruit blijkt dat volgens haar verklaringen, die zij verder ook niet staft, zij weliswaar werd opgepakt maar niet werd ondervraagd, wat minstens een indicatie is van het feit dat verzoekster in geen geval door de autoriteiten als belangrijk werd beschouwd voor het onderzoek dat zij voerden naar A.P. en de flyers die in haar eigen beautysalon zouden zijn gemaakt door A.P.. Verzoekster maakt ook verder geen gewag van fysieke of andere bedreigingen die zij zou hebben ondergaan in het politiekantoor. Verder stelt de Raad vast dat, hoewel haar bij haar vrijlating zou gezegd zijn dat zij opnieuw opgeroepen zou worden, zij verder tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar melding maakt van documenten die haar moeder zou hebben ontvangen over het onderzoek naar haar (*“Wat is de status van het onderzoek nu? Is er nog een onderzoek naar u? Voor mijn moeder vertrok, was het zeker dat er een onderzoek was, ze kreeg documenten daarover. Maar, van het moment dat zij wegliep en het land verliet, kon niemand nog correspondentie ontvangen, dus nu weet ik het niet meer. Wanneer heeft uw moeder het land verlaten? Januari 2020. Welke documenten kreeg zij? De politieagenten kwamen thuis langs, me zoeken. Hebt u die documenten? Neen, er was geen papieren of zo neergeschreven, het was allemaal verbaal. Ze spraken enkel, maar hebben geen documenten gegeven over mijn moeder”* (notities PO, p. 20)), maar, gevraagd of zij deze documenten heeft, onmiddellijk haar stelling wijzigt en stelt dat het enkel verbaal aan haar moeder werd gecommuniceerd (*“Wanneer heeft uw moeder het land verlaten? Januari 2020. Welke documenten kreeg zij? De politieagenten kwamen thuis langs, me zoeken. Hebt u die documenten? Neen, er was geen papieren of zo neergeschreven, het was allemaal verbaal. Ze spraken enkel, maar hebben geen documenten gegeven over mijn moeder”* (notities PO, p. 20)). Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij eerst uitdrukkelijk verwees naar documenten die haar moeder zou hebben gekregen om daarna te stellen dat het slechts verbaal werd meegedeeld aan haar moeder, zodat verzoekster zich lijkt te corrigeren in functie van de vraag of zij deze documenten heeft. Uit haar verdere verklaringen blijkt ook dat zij daarna niet meer verwijst naar documenten die haar moeder zou hebben ontvangen of enige oproeping door de autoriteiten inzake het onderzoek dat naar haar zou gevoerd zijn. Verder stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat uit haar verklaringen blijkt dat zij tijdens het eerste arrestatie geen advocaat aanstelde, terwijl zij dit wel deed na haar tweede aanhouding toen zij probeerde te vertrekken uit de luchthaven, dat er geen rechtszaak tegen verzoekster werd opgestart; dat zij verder zeer vaag blijft over het onderzoek dat naar haar zou gestart zijn; dat zij ook in het kader van haar tweede arrestatie niet werd ondervraagd en zij weer voorlopig werd vrijgelaten met de orders om het land niet te verlaten terwijl de eerste arrestatie ook al twee maanden daarvoor had plaatsgevonden en dat ook in de laatste maanden voor haar definitieve vertrek zij niets meer hoorde over het onderzoek en zij er zelf ook niet meer op lette.

In navolging van de bestreden beslissing en de omstandige motieven omstandig hieromtrent, en in het licht van bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat haar verklaringen over haar relatie met A.P. ongeloofwaardig zijn, is de Raad van oordeel dat evenmin geloof kan worden gehecht aan het onderzoek dat naar haar zou zijn gestart omwille van haar connectie met A.P.. Waar verzoekster aanvoert dat zij geen hoofdbeschuldigde was in het dossier maar toch in het vizier staat van de overheid nu zij werd gearresteerd toen zij het land op een legale manier trachtte te ontvluchten, stelt de Raad vast dat zij er zelf op wijst dat A.P. en andere leden al waren gearresteerd, wat een bijkomende indicatie is dat zij voor het onderzoek naar A.P. niet belangrijk was, en wat het nog minder aannemelijk maakt dat de Angolese overheden haar tot tweemaal toe zouden arresteren omwille van haar (reeds ongeloofwaardig bevonden) connectie met A.P.. De door verzoekster beschreven handelswijze van de Angolese autoriteiten bij het onderzoek naar verzoekster worden in de bestreden beslissing op goede gronden als een merkwaardige manier van onderzoeken beschouwd en de loutere stelling van verzoekster dat zij de beslissingen van de overheid niet kan uitleggen, temeer dat zij zelf geen uitleg heeft gekregen, weerlegt geenszins de vastgestelde ongerijmdheden in haar verklaringen hierover zoals hierboven uiteengezet en bijgevolg ook niet de conclusie dat zij niet aannemelijk maakt dat er naar haar een onderzoek wordt gevoerd. Deze conclusie wordt verder ook ondersteund door de vaststelling dat zij evenzeer met betrekking tot het beweerd onderzoek, ook na haar aankomst in België geen enkele informatie weet te verstrekken over de huidige stand van het onderzoek dat naar haar zou zijn gevoerd. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat zij ook geen enkele poging heeft ondernomen om hierover verdere informatie te verkrijgen via haar advocaat, die zij nochtans volgens haar verklaringen had gekregen in het kader van haar tweede arrestatie en dat verzoeksters uitleg, dat hij een belichaming is van de wet, dit niet kan verschonen omdat een advocaat in het belang van zijn cliënt werkt en dat het dus niet geloofwaardig is dat zij zomaar beweert hem niet meer te kunnen contacteren en zij verder ook geen poging heeft gedaan om hem te contacteren. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele inspanning

heeft gedaan om zichzelf op de hoogte te houden van de stand van het onderzoek dat naar haar zou gevoerd worden en dat zij ook in het verzoekschrift geen enkel verweer voert tegen de vaststelling dat zij geen enkele poging heeft gedaan om haar advocaat hierover te contacteren. Waar in het verzoekschrift opnieuw wordt betoogd dat zij niet vertrouwd is met de asielprocedure en het niet onwaarschijnlijk is dat zij niet beseftte dat informatie hierover ook relevant is en zij omwille van haar subjectieve standpunt en psychologische problemen niet meer wilde te maken hebben met haar problemen in Angola; kan dit geenszins volstaan om de pertinente motieven in de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen. De Raad stelt in dit verband ten overvloede vast dat ook in het kader van de procedure voor de Raad evenmin stukken voorliggen waaruit kan blijken dat een poging zou zijn ondernomen, bijvoorbeeld via verzoeksters advocaat in België om contact op te nemen met haar advocaat in Angola.

In zoverre verzoekster stelt dat haar arrestatie als dusdanig niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing, en op basis van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet uitgegaan van het bestaan van vervolging in het verleden; kan de Raad slechts vaststellen dat zij voorbijgaat aan de duidelijke motieven in de bestreden beslissing die het onderzoek naar verzoekster, op grond waarvan zij verklaart tweemaal gearresteerd te zijn, bezwaarlijk geloofwaardig achten en is de Raad verder ook van oordeel dat zij omwille van deze redenen evenmin aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk tot tweemaal toe door de autoriteiten zou zijn gearresteerd omwille van haar relatie en connectie met A.P., zoals zij beweert. Zij maakt bijgevolg evenmin haar vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van dit onderzoek in geval van terugkeer naar Angola aannemelijk.

Vermits zij haar relatie met A.P. en de daaruit voortvloeiende arrestaties niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin haar problemen met mijnheer F., die zou geholpen hebben om haar vrij te krijgen aannemelijk, noch dat het seksueel misbruik waarvan zij het slachtoffer zou geworden zijn, het gevolg zou zijn van haar problemen met mijnheer F..

Verzoekster voert met betrekking tot de passieve houding ten aanzien van de chantage van mijnheer F. aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster al problemen had met de politie en haar situatie niet wilde verslechteren temeer mijnheer F. waarschijnlijk een hoge positie had aangezien hij haar zonder moeilijkheden had kunnen vrijlaten en dat zij vreesde dat problemen met mijnheer F. negatieve gevolgen zou hebben voor haar problemen met de autoriteiten. De Raad stelt vast dat verzoekster - gevraagd wat het verband was tussen de vrouw van mijnheer F. die er achter kwam dat hij met verzoekster wou slapen en wat haar overkwam – zelf verklaarde: *“Omdat ik nooit met die man wilde slapen, en ik degene was die naar zijn vrouw ging om te zeggen dat hij met mij wilde slapen, en nadien zei hij dat mijn leven zou vernielen daardoor”* (notities PO, p. 23). Hieruit blijkt dat zij zelf naar de echtgenote van mijnheer F. is gestapt. Hieruit kan bijgevolg niet blijken dat verzoekster voor het overige niets ondernam tegen mijnheer F. omdat zij vreesde dat problemen met een hooggeplaatste politiemann haar eigen problemen met de overheid nog zouden verergeren nu dit haar er niet van weerhield om zijn echtgenote zelf hiervan op de hoogte te brengen en zij daarmee blijkbaar wel het risico nam dat mijnheer F. zijn macht zou gebruiken om haar problemen met de overheid te vergroten. Indien verzoekster daadwerkelijk vreesde dat zij haar situatie zou verergeren door in te gaan tegen een hooggeplaatste politiemann - daargelaten dat zij geen elementen aanreikt waaruit zou kunnen blijken dat deze persoon inderdaad een hooggeplaatste politiemann zou zijn – kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zo ver mogelijk uit zijn buurt zou blijven en niet, zoals zij verklaarde, zijn echtgenote te informeren over zijn intenties ten aanzien van verzoekster. Dat zij uit een arme familie komt en zeker was geen advocaat te zullen vinden die haar zou verdedigen tegen een politiemann, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan verder niet volstaan om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen en de Raad wijst er in dit verband opnieuw op dat verzoekster zelf heeft verklaard dat zij in het kader van haar tweede arrestatie haar moeder met een advocaat kwam en dat hij ervoor zorgde dat zij vrijgelaten werd (notities PO, p. 21).

4.3.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen over de beweerde ontvoering op 9 augustus 2019 en het seksueel misbruik weinig gedetailleerd zijn en dat zij de motieven in de bestreden beslissingen hierover niet weet te weerleggen. De Raad erkent dat seksueel misbruik en extreme vorm van gendergerelateerd geweld is en langdurige psychologische gevolgen kan hebben. Volgens de door verzoekster geciteerde UNHCR *“Guidelines on Gender-related persecution”* van 7 mei 2022, is het noodzakelijk een aantal procedurele garanties in acht te nemen tijdens interviews met slachtoffers van seksueel misbruik en is het onnodig om de precieze details van het seksueel misbruik zelf vast te stellen maar kan dit wel vereist zijn met betrekking tot de gebeurtenissen voorafgaand aan en na het misbruik, de omstandigheden en details zoals woorden of zinnen uitgesproken door de daders, details van de daders en waar het plaatsvond alsook de motivatie van de daders (zie UNHCR *Guidelines*, paragraaf 36). Waar kan aangenomen worden dat slachtoffers van seksueel misbruik het vaak moeilijk kunnen hebben om over hun ervaringen in detail te praten, kan de Raad slechts vaststellen, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoekster onduidelijk is over het aantal personen dat bij de ontvoering betrokken was en zij zich verder, behalve de huidskleur van de mannen, geen uiterlijke kenmerken herinnert en niets kon vertellen over de man die haar hielp ontsnappen. In de bestreden beslissing wordt

hierover als volgt gemotiveerd: *“Op 9 augustus 2019 zou u dan tot slot het slachtoffer zijn geweest van een ontvoering en van seksueel misbruik. Ook wat dit betreft, slaagde u er niet in om deze gebeurtenissen aan de hand van doorleefde en gedetailleerde verklaringen geloofwaardig te maken. Het CGVS erkent hierbij dat het voor een slachtoffer van seksueel geweld niet altijd gemakkelijk is om hierover te spreken. Voor een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming, is het echter noodzakelijk dat dit besproken wordt. U bent ten eerste zeer onduidelijk over het aantal betrokken personen in uw ontvoering. In uw vrij relaas sprak u over een verkrachting door vier mannen gedurende vier dagen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Toen u wakker werd in de kamer, vond u vier mannen, maar gevraagd hoe ze er uit zagen zei u: “Ik herinner me dat ze groot waren. En twee waren er met lichtere huid, twee met donkere huid, en een die gemixt was.”, wat dus vijf mannen betekent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U werd dan gezegd dat het vijf mannen zijn dan, en dan paste u uw verklaringen aan dat er vier mannen zijn en, één man die u niet had aangeraakt, wat vijf mannen maakt. Wanneer u gevraagd werd over de ontsnapping, kwam u opeens nog af met een andere man die er enkel was om u te controleren, wie een andere persoon was dan de man die enkel toekeek (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Opeens is er dus sprake van een zesde persoon. Om toch wat doorleefde verklaringen te krijgen, werd u ook bevraagd om te beschrijven hoe de mannen er uit zagen. U legde dan bovenstaande verklaringen af over hun huidskleur. U werd gevraagd om meer te vertellen over de ene man die aan de kant stond, over zijn uiterlijk, maar dat herinnert u zich niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22-23). Er is ook geen uiterlijk kenmerk van die mannen dat u is bijgebleven, enkel dat ze groot waren. U kon vaag beschrijven hoe hun kleren eruit zagen, maar niet hoe hun namen waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). U kon ook niets vertellen over eventuele bijnamen, of conversaties die ze onderling met elkaar hadden. Verder werd u ook bevraagd over de man die u beweerdelijk hielp om van die plaats te ontsnappen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). U kon echter niets over hem vertellen, enkel dat hij u geholpen heeft. U kon dus maar zeer beperkt informatie geven over de mannen die u vasthielden, wat niet strookt met een persoonlijk beleefde gebeurtenis. Ook na uw opsluiting en verkrachting hebt u geen idee van wat de reden is dat u persoonlijk slachtoffer van deze agressie werd, uw gevoel zegt dat het door meneer F. komt, maar u hebt hier geen bewijzen van (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Een aanwijzing die u had, is het feit dat de chantage na de feiten gestopt is, u vermoedt om zo niet de aandacht op het te leggen. U beschuldigde meneer F. dus van deze agressie, wat toch wel een serieuze escalatie is van de situatie, waarbij hij initieel enkel seksuele betrekkingen met u wilde hebben. U werd gevraagd waarom hij dit zou doen tegenover u, en u legde uit dat zijn vrouw te weten kwam dat hij met u wilde slapen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Ten eerste is dat nog steeds een vreemde reden om een groepsverkrachting te bevelen, en ten tweede hebt u nooit eerder verklaard dat u naar de vrouw van meneer F. ging om uit te leggen dat haar man met u naar bed wilde gaan. U werd geconfronteerd met het feit dat u niet eerder verklaringen aflegde over het feit dat u naar de vrouw van meneer F. ging, en u antwoordde dat u hier niet eerder over bevraagd werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Naast het feit dat het een behoorlijke escalatie van de problematiek rond meneer F. is, was er ook wel veel tijd verstreken tussen de initiële chantage in februari, het moment dat u naar zijn vrouw ging in april, en de effectieve daad van agressie in augustus. U weet ook niet hoe dat komt, u denkt dat hij misschien eerst een afstand wilde creëren tussen de daden en hem als persoon, maar u bent zeker dat hij het was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Het CGVS wijst er wederom op dat u ook in al die tijd niets hebt geprobeerd om uw situatie met meneer F. te verbeteren. Uw verklaring dat hij achter deze ontvoering zou zitten, is ook louter gebaseerd op uw eigen bedenkingen.”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen door louter te verwijzen naar de UNHCR Guidelines en een studie van het CBAR over kwetsbaarheid in de asielprocedure, zonder concreet in te gaan op de gedane vaststellingen met betrekking tot verzoeksters verklaringen. Waar zij stelt dat haar niet kan verweten worden dat zij niet gedetailleerd genoeg was indien haar bepaalde vragen niet werden gesteld, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de vragen betrekking hadden op de omstandigheden en de daden van het seksueel misbruik en niet het seksueel misbruik zelf, de manier waarop zij vrijkwam en verzoeksters vermoeden dat mijnheer F. achter het seksueel misbruik zou zitten, zodat er voldoende vragen werden gesteld over de door verzoekster aangevoerde feiten. De Raad stelt ook vast dat in het verzoekschrift geen enkele poging wordt ondernomen om de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoeksters loutere vermoeden dat mijnheer F. achter haar ontvoering zou zitten volledig ongemoeid laat en dat zij ook in het verzoekschrift het verband tussen haar ongeloofwaardig bevonden problemen met mijnheer F. en haar ontvoering op 9 augustus 2019 niet weet aan te tonen. Waar verzoekster nog aanvoert dat het door haar neergelegde psychologische attest moet worden beschouwd als een attest dat *“uitvoerige gegevens met betrekking tot de vermeende risico's”* bevat omdat daarin melding wordt gemaakt van psychische stoornissen die verband houden met het gepleegde geweld en de risico's die bij terugkeer bestaan; kan zij evenmin worden bijgetreden. In de twee voormelde attesten wordt op eerder summier wijze gesteld dat zij op hardhandige wijze door vier

zagezegde politiemannen is verkracht, dat zij haar gehoor op in een oor op definitieve wijze is verloren, dat haar familie “werd, wordt bedreigd” en dat zij zware nachtmerries heeft en niet kan slapen zonder medicatie (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Daargelaten dat een psychologe slechts vaststellingen kan doen op basis van de verklaringen van haar patiënte, zoals reeds aangehaald en hieronder verder besproken, kunnen deze attesten bezwaarlijk als documenten worden beschouwd die uitvoerige gegevens bevatten met betrekking tot de vermeende risico's bij terugkeer. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster moeite heeft met het praten over traumatische gebeurtenissen, wijst de Raad er ook nog op dat uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat de beperkte informatie die zij slechts kon geven over haar aanranders te wijten zou zijn aan haar psychologische problemen. In dit verband wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekster steunmaatregelen werd verleend in het kader van het persoonlijk onderhoud en dat verzoekster op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure omwille van haar psychologische toestand. Nergens in de psychologische attesten wordt overigens vermeld dat verzoeksters cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster na haar ontvoering in augustus volgens haar verklaringen, na twee dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven naar huis ging en thuis bleef. Indien verzoekster daadwerkelijk zou zijn bedreigd door mijnheer F. die een politieagent met een machtige positie zou zijn en achter haar ontvoering en aanranding zou zitten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zichzelf zo snel mogelijk in veiligheid zou brengen. De vaststelling dat zij integendeel nog enkele maanden gewoon thuis bleef is in de door haar geschetste omstandigheden dan ook moeilijk te rijmen met de door haar geuite vrees voor vervolging omwille van de door haar voorgehouden feiten en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Dat zij in shock was, zich thuis schuil hield, nog niet de middelen had om te vertrekken, en dit dus een logische reactie was zoals zij betoogt in het verzoekschrift kan niet worden bijgetreden en volstaat niet om de bovenstaande analyse om te buigen, nu verzoekster zich in deze louter beperkt tot het poneren dat haar handelswijze wel logisch is en dit verder ook geen afbreuk doet aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Hierboven werd vastgesteld dat verzoekster haar relatie met A.P. en de daaruit voortvloeiende problemen en haar problemen met mijnheer F. niet aannemelijk maakt, omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoekers betoog onder verwijzing naar de reeds geciteerde UNHCR *Guidelines* dat verwerende partij verzoekster ten onrechte verwijt geen toevlucht te hebben gezocht bij de politie zonder zich te staven op objectieve gegevens hierover, is dan ook niet dienstig. De Raad stelt in dit verband ook ten overvloede vast dat volgens het door verzoekster bijgebrachte en geciteerde rapport van het US State Departement of Angola uit 2020 blijkt dat seksuele belaging gebruikelijk was niet illegaal maar dat het kan vervolgd worden op basis van wetgeving mishandeling en smaad (USDOS, “*Angola 2020 Human Rights Report*”, p. 29), zodat hieruit minstens blijkt er een wettelijke basis bestaat voor de Angolese autoriteiten om op te treden tegen dergelijke misdrijven.

In de mate dat verzoekster stelt dat de verwerende partij de psychologische attesten neergelegd door verzoekster naast zich neer heeft gelegd en er geen rekening mee werd gehouden met de inhoud ervan bij de beoordeling van de geleden of toekomstige vervolging en haar geloofwaardigheid en gedragingen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd inzake de medische en psychologische attesten: *“Betreffende het medische attest, is dergelijk attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Meer dan vaststellen dat u een gehoorprobleem hebt, mogelijks ten gevolge van een slag, kan dus in dit geval niet. U legde ook nog twee psychologische attesten neer. Een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Op basis van deze psychologische attesten werden u bijzondere procedurele noden toegekend, maar ze veranderen verder niets aan de*

beslissing.” Verder wordt in de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen inzake het seksueel misbruik waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest op 9 augustus 2019, gesteld dat zij er niet in slaagt om deze gebeurtenissen aan de hand van doorleefde en gedetailleerde verklaringen geloofwaardig te maken en dat verwerende partij hierbij erkent dat het voor een slachtoffer van seksueel geweld niet altijd gemakkelijk is hierover te spreken maar dat het niettemin noodzakelijk is dit te bespreken. Uit de lezing van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing kan *in casu* worden besloten dat rekening werd gehouden met de inhoud van de voorgelegde attesten maar dat besloten werd dat dergelijke attesten nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de mentale of fysieke gesteldheid van de betrokkene is ontstaan. De Raad, die *in casu* over de volheid van bevoegdheid beschikt, heeft in het voorgaande rekening gehouden met de voorgelegde medische attesten in het licht van de bestaande rechtspraak zodat verzoekers kritiek inzake het niet in aanmerking nemen van de voorgelegde attesten bij de beoordeling van verzoeksters geloofwaardigheid en vrees voor vervolging en risico op ernstige schade niet dienstig is.

Het geheel van haar individuele omstandigheden en door haar voorgelegde documenten in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Angola, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Angola omwille van haar voorgehouden problemen ten gevolge van haar voorgehouden relatie met A.P. omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Angola.

5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees niet aannemelijk heeft gemaakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

5.3. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Voorts laat verzoekster na uiteen te zetten op welke wijze zij het hoorrecht, het *audi alteram partem* beginsel, en de rechten van verdediging geschonden acht door de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET